

ene, at man derved vilde svække Sygekassernes Betydning. Jeg siger nu alligevel slet ikke, at dette Argument er af nogen videre Vægt. Thi for det første ere jo Menneskene ikke til for Sygekassernes Skyld, men Sygekasserne ere til for Befolkningens Skyld. De ere et Mittel til Hjælp under Sygdomsforhold, men de have ikke nogen selvstændig Værdi. Viser det sig, at en alt for stor Hensyntagen til Sygekassernes Fremme vil skade en human Løsning af Alderdomsunderstøttelsesspørgsmaalet, saa maa Hensynet til Sygekasserne virkelig vige. Men hertil kommer, at Indvendingen ingen Betydning har, i det mindste ikke med Hensyn til det, Udvalget nu har bragt i Forslag, thi Sygekasserne beholde som fuldkommen tilstrækkelig Opgave, selv om dette skulde modvirke, at Sygebehandlingen gik ind under Sygekassernes Opgave, hvad jeg slet ikke er sikker paa, — jeg er slet ikke sikker paa, at den Smule, vi foreslaa, vil faa nogen som helst Betydning i saa Henseende, men selv om det skete, beholde de den store og smukke og betydningsfulde Opgave at hjælpe den paagældende Familie, medens Familieforsørgeren ligger paa Hospitalet, og dette er saamænd nok at stille som Opgave for Sygekasserne. Paa dette Punkt kunde der være nogen Betænkelighed ved det, der, saaledes som det staar i et Mindretals Betænkning, har været oppe, at man i Stedet for „Hjælp til Sygebehandling“ skulde skrive: „Hjælp ydet i Anledning af Sygdomstilfælde“. Derved vilde man ganske vist komme til at omfatte al den Hjælp, Sygekasserne yde, men selv herom kunde man sige: Det gælder jo dog kun Folk paa mellem 50 og 60 Aar; naar Sygekasserne faa til Opgave at hjælpe Personer under 50 Aar fuldt ud, er ogsaa denne Opgave tilstrækkelig stor.

Jeg har hermed gennemgaaet vore Ændringer til § 2 c. og kommer nu til vore Ændringer til Lovforslagets § 4. Denne Paragraf indeholder Regler om de kommunale Myndigheders Stilling til de indkomne Begæringer. Det hedder i sidste Punktum af 1ste Stykke: „Efter endt Undersøgelse bestemmer vedkommende kommunale Myndighed, om Andrageren har Krav paa Alderdomsunderstøttelse, og i saa Fald, hvad eller hvor meget der... skal ydes.“ Der er det, vi foreslaa, at „Indtægter, som Andrageren maatte have gennem privat Understøttelse, Livrente, Legat, Pension eller lignende inden for et Beløb af tilsammen 100 Kr. aarlig, lades ude af Betragtning ved Bedømmelsen af

den paagældendes Trang“, og endvidere: „Ude af Betragtning ved den nævnte Bedømmelse lades ligeledes Brug af det til Bolig fornødne Husrum i eget eller anden Mands Hus“. Lige saa berettiget det Formaal er, som ønskedes opnaaet ved nærværende Lovforslag, lige saa vanskeligt, maa jeg tilstaa, har det for Forslagsstillerne været at give Forslaget en tilstrækkelig tydelig Affattelse. Vi bilde os ind, som Forældre dertil, at vi nu endelig have faaet et velskabt Barn ud deraf. Jeg tror ikke, jeg behøver at sige mange Ord til Gunst for Forslaget. Det har — det tror jeg, vi *alle* kunne være enige om, ganske særlig den Side, jeg tilhører — været betragtet som den allervæsentligste Indvending mod Alderdomsunderstøttelsesloven, at den saa langt fra at øge Befolkningens Tilbøjelighed til selv at gøre noget for Livsunderholdet paa de gamle Dage, svækker og modvirker Bestræbelserne derfor, ved det, at Loven havde den elastiske Karakter, at den skulde udfylde det, som vedkommende ikke havde fra anden Kilde. Jo mindre vedkommende havde i Forvejen, jo mere fik han i Alderdomsunderstøttelse; havde han slet intet, fik han fuld Understøttelse; havde han selv ved at slide sig op ved det mest anspændte Arbejde skabt sig et taaleligt Livsophold, kunde det være, han slet ingen Understøttelse fik, eller dog mindre end den, der stod ved Siden af ham og ikke havde gjort noget for at skaffe sig noget, saa meget mindre, som det udgør, han selv havde opsparet, eller som det Legat, han havde faaet for trofast Arbejde i en eller anden Virksomhed, saa at dette i Virkeligheden er et Legat til den paagældende Kommunalbestyrelse eller til Staten. Disse Indvendinger, som høre til de væsentligste, og som vel ere de allervæsentligste, der kunne gøres mod den nuværende Lov, tror jeg ganske vist ikke fuldstændigt kunne imødegaaes uden ved en betydelig mere indgribende Reform. Men dette tror jeg dog, vi tør sige, at det, som her er bragt i Forslag, vil gavne ikke saa ganske lidt. Det vil, hvis Forslaget her bliver til Lov, blive saaledes, at en Landarbejder eller Byarbejder, som har samlet sig et Beløb, en Kapital, som kunde give ham en Livrente paa indtil 100 Kr., skal kunne faa Lov til at beholde det og alligevel faa den Understøttelse, som vilde tilkomme ham under andre Forhold. Jeg gør opmærksom paa, at der udtrykkelig staar, at de Indtægter, som Andrageren maatte have paa disse Maader, „lades ude af Betragtning“, de *skulle* lades ude af